

je prišla njenim nameram nepričakovano na pot. Kako jo rešiti ter sebi ohraniti sina in njegovo srce? — Oči se ji zasvetijo, nagloma odpre okno, kakor da išče zraka — živeža svojim načrtom, potem stlači sliko in pismo v žep, denarje pa v svoj predalnik in smukne urno v kuhinjo. Na ognjišču je ljubko plapolal ogenj za večerjo. Plamen je objemal veliki kotel, ki se je močno žarel ob desnem uhu. Dekla je že uganila, da bo prihodnji dan veter, potem je pa šla po drv na dvorišče. V tem hipu je stopila k ognju Saša in — plamen se je še močnejše dvignil in kotel še žarnejše zaiskril: a ko se je dekla vrnila, Saše ni bilo več tam. Izginila je nagloma v svojo sobo in kmalu potem na vrt. Dekla je pogledala žareči se kotel, in ker je bilo žarenja le preveč, sklenila je, da to pomenja nemir v hiši.

Saša je stopala nemirno po vrtu. V njeni glavi se je snovalo sto načrtov. „Ne boš ga imela, kakor tudi on ne tvoje slike in ne pisma. Jaz, jaz . . .“ Tako je govorila sama s seboj in stiskala pesti, a drugi dan je bilo že na pošti pismo, ki je izročalo prevarjeni materi žalostno novico, da je sinko šele sedaj zvedel o drugi možnostvi svoje matere. Ta stvar da ga je silno presenetila in užalila; rekel je, da ne pojde k drugim ljudem pod streho. In njegova mati, če je že imela kakšen krajcar prihranjen, ali ga ni mogla prihraniti njemu, ki je njen jedini sin? To je čudno, da ima rajši druge kakor njega.

Kakšne posledice je imelo takšno pisanje, ni nam treba praviti.

Saša je tudi pozneje v svoji grozni ljubosumnosti zastran materinske ljubezni skrbno skrivala Josipu vsa pisma, ki so ji došla od Zalice. Skrila mu je celo ono sliko, katero mu je poslala iz Sueza, ko je prvič prejel sv. obhajilo. Ako ni mogla drugače, čitala mu je iz različnih pisem same odlomke.

Tako je mladenič lahko pogrešal svojo mater; njen spomin mu je čim dalje bolj medlel. Ko je dovršil peto šolo, pisala je Saša v Aleksandrijo, naj ga Zalica potolaži s tem, da se je premislila o drugi možnostvi ter ostane rajši sama, ker — tako je lagala — je obetal v svoji vihravosti pustiti študije. „To storite“, končala je pismo, „vse drugo opravim sama. Deček misli, da ste še vedno v Aleksandriji, zato ga utrdite v tej veri. Prosim.“

S tem je navihana Saša spretno pripravila materino srce res tako, da se je nekoliko ohladilo v ljubavi do sina, ki je prav toliko vedel za vse te spletke, kakor oče Kalin. Zalico so motile tedaj tudi druge skrbi: bavila se je vedno živeje z malo Melanijo, ki je

rastla v zalo deklico. Tudi se je Zalici življenje dokaj premenilo, kar je bila odšla iz Aleksandrije. Kolika razlika samo v okolici jednega in drugega mesta! Suez je v primeri z Aleksandrijo malo dete nasproti zajetnemu možaku. Koliko živahnosti po ulicah, pa tudi razdrapanih hiš, otožnosti arabskih Beduvinov, ki preganjajo kamele v velikih trumah skozi mesto! Če se more reči, da je ustje Nila močvirno ali vsaj mehko, je pa Suez na severnem koncu Rdečega morja v silno pustem kraju. Pitno vodo mora dobivati iz Nila, in to ni blizu. Še največ življenja povzroča morski prekop in ladijestalnice v obeh lukah. Mesto je brez posebnih ugodnostij, življenje v njem je celó Evropecem kmalu neprijetno.

Inženir Beauchamps je moral dostikrat poslušati tožbe svoje soproge, da bi bilo potrebno premeniti bivališče ali pa — ker je bil mož že v letih — prositi za stalni pokoj ter se preseliti v Evropo. Tolažil jo je s tem, da se izpolni njena želja, kakor hitro zvrši Melanija svoje studije, da bo izobražena za vse, tudi najvišje sloje društva. Deklica se je šolala v Parizu, in to stane veliko drobiža. Njen oče se je hotel v domovini pokazati popolnega moža — Francoza, kateremu se ni treba sramovati, ko povabi prijatelje na prijazen pogovor, *diné* ali *soiréjo* v svojo hišo.

Bil je častitljiv starček, a živahen v družbi in ponosen na svojo lepo domovino. Poseben odsev se mu je prikazal na licu, kadar si ga vprašal o rodu in domovini. Nepopisno veselje

Arhangel'ski sobór v Kremlju.